

Mezinárodní škola Zlatého Kříže s Růží
LECTORIUM ROSICRUCIANUM

ÚVOD DO UNIVERZÁLNÍHO UČENÍ

Dopis č. 3

DVĚ ŽIVOTNÍ POLE (1. ČÁST)

Vnitřní jistota

Božské životní pole

Pozemský svět

Realita dvou životních polí

Podobenství o jeskyni

Cesta osvobození

Mezinárodní škola Zlatého Kříže s Růží
Lectorium Rosicrucianum
Křesomyslova 599/8
140 00 Praha 4

www.rosicrucianum.org
lectorium@rosicrucianum.org

copyright © 2020 Lectorium Rosicrucianum

DVĚ ŽIVOTNÍ POLE (1. ČÁST)

V předchozích dopisech jsme se Vám pokusili objasnit skutečnost naší pozemské přírody. Tuto skutečnost zažívá každý, kdo narazí na omezení pozemského světa, kdo zjišťuje, že jeho vnitřní touhu po pravém lidském bytí nemůže uspokojit ani tento ani onen svět. Takový člověk poznal, že všechno, co existuje v této přírodě, podléhá přírodnímu zákonu vzniku, rozkvětu a opětnému zániku. Co jednou vznikne, nebude jednou zcela jistě existovat. V časoprostorovém světě se nedá nic trvale udržet.

Tomuto přírodnímu zákonu podléhá i onen svět. Také tam vládne čas a prostor, to znamená pomíjivost. Věčný život, který je mnohým lidem slibován, tam nenajdeme. Onen svět můžeme chápat jako neviditelný protějšek materiálního hrubohmotného světa, jako jeho „zrcadlovou sféru“. Sestává z jemnohmotné matérie, a proto jej nemůžeme svými smyslovými orgány normálně vnímat. Viditelná a neviditelná část naší životní oblasti – tento a onen svět – tvoří celek, jsou to dvě strany téže přírody. Obě jsou podřízeny zákonu pomíjivosti.

Ani člověk není z tohoto přírodního zákona vyjmut. To je naše nezvratná životní zkušenost. Avšak jak často tuto zkušenost vytěšňujeme nebo se jí stavíme na odpor! O tom svědčí veškeré naše životní jednání. Tak se například většina lidí snaží oddálit stáří a věda dělá co může, aby prodloužila život.

Jaký je náš postoj ke smrti, takový je i náš postoj ke všem ostatním pomíjivým jevům v této přírodě. Pokoušíme se vyvzdorovat na pozemské přírodě to, co je trvalé, věčné a dokonalé. Usilujeme o to s vynaložením nesmírné energie a s obrovským lidským nasazením.

Vnitřní jistota

Tušíme, ba jsme si naprosto jisti, že život může a musí být jiný, jestliže se má mluvit o opravdovém lidském životě.

Odkud máme tuto jistotu?

Co nás pohání k tomu, abychom se o to pokoušeli stále znovu a znovu?

My tuto sílu označujeme jako „pravzpomínku“, jako prapud, jako pratouhu po dokonalém životním stavu. Poukazujeme na to, že tato touha vychází z posledního pozůstatku, který se v lidské bytosti zachoval z kdysi božského původního stavu – z praatomu, z duchovní jiskry, z nezničitelného božského „Cosí“.

Není tato touha v člověku, tato nespokojenost s pozemskou přírodou, tento životní boj proti pomíjivosti jasným důkazem toho, že to, co je v lidské bytosti skutečné, nepochází ze země?

Není boj proti nesvobodě, nespravedlnosti, utrpení a bídě jasným důkazem toho, že se v člověku hlásí něco božského a že se to chce projevit?

Pokud to dokážete nejen rozpoznat, ale také přijmout, pak jste jakoby sami od sebe došli k pochopení dvou světů, dvou životních polí. Toto pochopení je jedním z nosných sloupů gnostického poznání, který říká, že existuje:

- jednak božské životní pole, k němuž náleží původní lidská bytost a z něhož teď zbývá již jen praatom,
- a jednak pozemské životní pole, k němuž náleží to, co jsme zvyklí nazývat člověkem.

Božské životní pole

Božské životní pole se vyznačuje absolutností, vyvážeností a nepomíjivostí. Proto se také označuje jako statika. Zná pouze věčné vznikání, neustálé projevování se, rozvíjení se od

nádhery k nádheře. Je to pole tvoření, které bylo od samého počátku zamýšleno pro člověka. To bylo a je životním polem božského lidstva. To je životní stav, o který padlá lidská bytost znovu podprahově usiluje. To je životní stav, který se pozemský člověk ve své základní nevědomosti snaží vybojovat a imitovat na tomto nebo na onom světě pomíjivosti. Tento božský svět nesmíte hledat v dálavách makrokosmického prostoru. Svět světla je spíše kolem nás a v nás. Je nám blíže než ruce a nohy.

Pozemský svět

Pozemské životní pole označujeme také jako dialektickou přírodu, protože v něm není nic věčného a trvalého a všechen život se pohybuje mezi dvěma protiklady. Je to jen zdánlivý, neskutečný život, je to putování sem a tam od jednoho protikladu k druhému, od světla ke tmě a od tmy ke světlu, od války k míru a od míru k válce, od svobody k nesvobodě a zase znovu ke svobodě atd. Ačkoliv tato dialektická příroda tohoto i onoho světa může žít a existovat pouze z božských sil a energií, přece je od božského života zcela oddělena. Je to pouze nouzový řád, v němž mají být padlé lidské bytosti zkušenostmi přivedeny k tomu, aby si uvědomily svůj padlý životní stav a posléze nutnost návratu do původního stavu.

Dialektická příroda je vězením lidské bytosti do té doby, než může být praatom opět probuzen k životu. Proto je tato příroda také zároveň místem nepřetržitého úsilí, aby byl pravý člověk opět přiveden domů, do svého původního životního pole.

K tomu zde citujeme úryvek z knihy „Přicházející nový člověk“ od Jana van Rijckenborgha:

„U této skutečnosti je dobré se ještě krátce pozdržet, neboť z ní vyplývá, že tento svět není jen vězením, trestnou kolonií, nýbrž také současně místem milosti, kde je stále vyvíjena snaha nám pomoci, abychom se opět stali Božími dětmi. ... Nyní možná před svým vědomím jasně vidíte, že existují dvě atmosférická pole, a sice ne jedno zde a druhé někde jinde, nýbrž obě jsou současně existenciálně přítomná. Jeden stav charakterizuje pole pádu a milosti, pole trpělivosti a poskytované pomoci. Druhý stav charakterizuje absolutno a božství. Oba stavy jsou přítomné v témže okamžiku ve stejném prostoru, zde a nyní. Boží království a jeho životní atmosféra jsou blíže než ruce a nohy, ano, jsou ve vás.“

Realita dvou životních polí

Obě životní pole jsou tedy reálná, jsou přítomná, existují v tomtéž prostoru. Věčnost proniká časem a prostorem. Člověk, který hledá spojení s věčností, nepotřebuje tedy opouštět svou vnější životní oblast. Božské životní pole, věčnost, může být nalezeno všude. Cesta osvobození může proto začít zde a nyní.

Obě životní pole je možné vnímat. Musí k tomu být ovšem vyvinuty odpovídající orgány. My dialektičtí lidé máme k dispozici jen velmi omezené orgány, které mohou vnímat výhradně to, co náleží k dialektické přírodě. Nevlastníme schopnost rozpoznat božské stavy bytí. Proč tuto schopnost nevlastníme? Protože se celá naše dialektická osobnost skládá z prvků tohoto pozemského světa. To platí jak pro naše hrubohmotné tělo, tak i pro nosná jemnomotná těla (o kterých budeme podrobně hovořit v příštím dopise).

Celé naše vědomí sestává z obsahu vědomí atomů a buněk našeho těla. Jeho základem je tato materie, na kterou je vázáno. Nebo jinak řečeno: můžeme vnímat pouze to, co odpovídá stupni zhuštění materie, z níž jsme my stvořeni. Proto můžeme vidět jen to, co je zkrystalizované, proto uznáváme jako skutečnost pouze to, co je ohraničeno formou. Prostor mezi předměty se nám jeví jako prázdný.

Ale i věda ví, že prostor mezi hmotnými formami není prázdný, nýbrž je prostoupen zářením, částicemi a poli nejrozmanitějšího charakteru. K jejich zkoumání si bereme na pomoc technická zařízení.

Pokud však jde o božské životní pole, musí naše vnímání a stejně tak i každá snaha vědy naprosto selhat. Nemůžeme zažívat božský život, nemůžeme vnímat ani měřit žádnou božskou bytost ani božské vibrace. Vůči božskému světu naše orgány a přístroje absolutně selhávají, protože sestává ze zcela jiné prasu substance a může být zažíván jen bytostí, jejíž orgány vnímání jsou rovněž z božské prasu substance. Tak jsme tedy schopni zjistit pouze výsledky božského působení v pozemské přírodě, ale nemůžeme odhalit to, co stojí a působí za nimi. Můžeme o tom jen spekulovat a vytvářet si domněnky. A protože tomu tak je, existuje o Bohu a věčnosti tolik tvrzení a protitvrzení. Proto je tolik náboženských názorů, hypotéz, sporů, bojů a pronásledování.

Podobenství o jeskyni

K tématu chybějící schopnosti vnímání vyprávěl Platón, velký řecký učenec, jenž stál u kolébky západní kultury, následující podobenství:

My lidé sedíme od dětství spoutáni v jeskyni, takže nemůžeme ani otáčet hlavou a obrátit ji ke vchodu, ale jsme nuceni se dívat na zadní stěnu jeskyně. Venku před vchodem však hoří oheň, který vrhá záři do jeskyně. Mezi vstupem do jeskyně a ohněm defilují rozličné předměty – to jsou ideje – jejichž stínové obrazy – to jsou jevy – dopadají na zadní stěnu jeskyně. Tyto stínové obrazy pokládají spoutaní lidé za skutečnost. Prou se o vzniku a zániku obrazů a soudí, že úkolem vědy je tyto stínové obrazy prozkoumat. Kdyby se však alespoň jeden z nich zbavil pout a mohl vyjít ven z jeskyně, viděl by sám ty věci a místo stínových obrazů by poznal skutečnost. Takto je naše smyslové vnímání jen stínové. Všechno pozemské je jen podobenstvím.

Cesta osvobození

Zbavit se pout a vyjít z jeskyně je osvobozující proces, o kterém vás chce duchovní škola Kříže s Růží v těchto úvodních dopisech informovat.

Avšak toto vědění samo nepostačuje. Vědět, že je božský svět ukryt v nás, že je nám „blíže než ruce a nohy“, ještě neznamená osvobození. Toto vědění má osvobozující účinek jen tehdy, je-li uskutečněno v praxi. Je nutná totální změna celé lidské bytosti. Musí se vyvinout vhodné smyslové orgány pro vnímání božského řádu, a právě tak i tělesné předpoklady pro život lidské bytosti v tomto jiném životním poli. Proces vznikání a příprava k němu jsou obsahem vývojového procesu žáka uvnitř duchovní školy. Evangelium nazývá tento proces vznikání „znovuzrození z vody a Ducha“.

„Voda“ znamená prasu substancí božského životního pole. „Duch“ poukazuje na původní duchovní tvořivý impuls a s ním spojenou sílu uskutečnění. Bez tohoto znovuzrození nemůže být božský svět poznán, a ani do něj nelze vstoupit. „Tělo a krev nemohou zdědit Boží království“, jak tuto skutečnost vyjadřuje Bible.

Znovuzrození z vody a Ducha je obsahem a cílem křesťanského učení spásy. Je to cesta transfigurace, kterou učí a uskutečňuje duchovní škola Kříže s Růží. Toto vědění o dvou životních polích je jedním z podstatných rozdílů, kterým se gnostické učení moudrosti liší od učení mnoha jiných esoterických a náboženských organizací, církví a sekt.

V příštím dopise budeme téma dvou životních polí rozvíjet ještě hlouběji.